

άνευ φυσιογυίων—και τούτο επικειμένης από ώρα εις ώρα συγκρούσεως ένεκα της από κοινού κατοχής άμφισβητουμένων μερών της όρθοετικης γραμμής, τότε ό κ. Σούτσος δέον να όνομασθῆ Γενικός άρχηγός του Στρατού της **Καταλείψεως**.

Τί ιδέα των Νέων Ίδων ότι ό Γεροόλυμπος άμα ιδῆ τον Βασιλέα «θα του στρέψη τα ρώτα!» Τί επέπρωτο ν' άκούσης άκόμα χιονόφρυδον όρος!

Δόν Ζουάν.

ΑΣΜΑΤΙΑ

εξ άνεκδότου έπυλλίου

IV

ΤΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ.

'Απ' τῆ δροσιά του θ' άφησε 'ς τὴν ὄψι σου ὁ μπάτης
Κ' ἡ ῥοδοκόκκινη αὐγή ἀπὸ τὰ χρώματά της,
Τ' ἀστέρια ἀπ' ταί: ἀκτινές τους—ἀκτινές 'ς τὴ ματιά σου.
'Η νύκτ' ἀπ' τὸ σκοτάδι της — σκοτάδι 'ς τὰ μαλλιά σου,
Τ' ἀνθη—ἀνθῶν ἀναπνοή θὰ σοῦ χουνε χαρίσει,
Τῆ χαρωπή της τῆ φωνῆ ἢ διαμαντένια βρῦσι . . .
Καὶ θά χουνε τὰ στήθη σου μ' ἀφρὸ περιχυμένα
Τῆς θάλασσας τὰ κύματα τ'άφροστεφανωμένα.

Θάρθῃς καὶ θάσαι ἀγνώριστη ἀπ' τὰ πολλὰ στολιδία . . .
Μὰ ἡ καρδιά σου 'ς ὄλα αὐτὰ θὲ νάχη μείν' ἡ ἴδια.

Incognito.

ΛΑΡΙΣΣΑ.

(Έκ μακρῆς ἐπιστολῆς ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν περιελθόντος τὴν Θεσσαλίην ἀποσπῶμεν τὰς ἐξῆς παραγράφους).

'Η πόλις Καρδίτσα εἶναι καλὴ, στερεῖται μόνον ὕδατος ἀλλὰ μὴ κάμετε λόγον σεις παρακαλῶ καὶ τὸ μάθη ὁ δήμαρχός σας· ἔχει οἰκοδομὰς τινὰς καλὰς, ἀλλὰ τὰς πλείστας ἐκ πλίνθων, διὰ τὴν ἔλλειψιν πετρῶν, ἐκτισμένας, ὡς ἐκείνας τὰς ὁποίας βλέπει τις εἰς προάστειά τινὰ τῶν Ἀθηνῶν, συνήθως δὲ καὶ ἰσογείους· αἱ ὁδοὶ εἰσὶν ὀπωσδήποτε πλατεῖαι καὶ κανονικαὶ σχεδὸν, ἐπομένως άνευ πολλῆς δυσκολίας δύναται καὶ πιστεῖν να γείνη μία ὠραία πόλις, ἥδη μάλιστα προκειμένου ν' ἀνανεωθῆ σχεδὸν κατὰ τὸ σύλογον εἰς τὸ μόνον ἐστενοχωρημένον τῶος μέρος, ἢ ἀποτεφρωθεῖσα ἀγροῦ· ὥστε καθ' ὑπερβολὴν τις φιλόκαλος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ἐπ' ἀγαθῶ καὶ ἡ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καταστροφή ἐγένετο.

Τὰ Τρίκαλα διασχίζόμενα εἰς μέσον ὑπὸ τοῦ Πηνειοῦ διαυγέστατα καὶ ἡσύχως ῥέοντος ποταμοῦ, εἶναι ῥομαντικώτατα· ἐκατέρωθεν τῶν ὄχθῶν παρατάσσονται καφετιά τινὰ ὑπὸ

σκιάν ὑψηκάρηων αἰγείρων καὶ πλατάνων ἀμφιλαφῶν, τοὺς κλώνους τῶν ὁποίων σμῆνος καλιακουδῶν γαρνίρουνσι. Αἲ οἰκίαι κατὰ τὸ πλεῖστον καλαὶ καὶ τινες ἀμιλλώμεναι κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν λαμπρότητα καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν πρὸς τὰς καλὰς τῶν Ἀθηνῶν οἰκοδομὰς, ἰδίως μάλιστα ἡ τοῦ Ὀδοῦμπεη λεγομένη, καὶ δύο ἑβραϊκαί.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπίσης καλοὶ, περιποιητικοὶ, εὐπρεπεῖς καὶ τὸ καλλίτερον ἀκακοὶ καὶ εἰρηνικοί· τὸ γυναικεῖον φύλον— ὅπερ διακρίνεται ἐπίσης δύναν' εἰπεῖν, ἐπὶ τινὶ καλλονῇ· πρᾶγμα, ὅπερ κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς Θεσσαλίας παρατήρησα, δυναμένης οὕτω νὰ όνομασθῆ εὐγύναικος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ εὐάνδρος—δυσκόλως ἀναφαίνεται καὶ ὑποπτέω μάλιστα ὅτι ἐν ἄλλῃ περιστάσει ἢ παντελῆς αὐτοῦ ἀφάνεια θὰ μέφερε τὰς αὐτὰς σκέψεις ἀνταποκριτοῦ σου, ἀποροῦντος ποτὲ πῶς ἦν δυνατόν νὰ εὐρίσκωνται πού μικρὰ παιδιὰ χωρὶς νὰ φαίνωνται γυναῖκες. Ἐξαίρεσιν πατροπαράδοτον ποιούσι μόνον αἱ Ἰσραηλίτιδες, οἷονεὶ ἐναθρυνόμεναι ἐν τῇ ἐπιδείξει τῶν ἐκυτῶν καλλονῶν, ὅτε μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἀφελείας ἀνακλινόμεναι πρὸ τῆς θύρας προβάλλουσιν εἰς ἐκτίμησιν τοῦ διαβάτου θελκτικωτάτους πόδας, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ στήθη ἔχοντα τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον, ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῶν στηθῶν, ἐφ' ὧν ἐθήλασέ ποτε εἰς θεάνθρωπος.

'Η διαφορὰ δὲν εἶναι εἰς βαθμὸν, οἷον ἐν Ἀρτῇ, ἀλλ' ἱκανὴ πάντοτε νὰ φέρῃ ὡς παράσημα δύο τρία θαυμαστικὰ καὶ τοῦ μᾶλλον ἡσώτως ἐν Ἀθῆναις ζήσαντος.

Κατὰ παράδοξον συγκυρίαν στρατωνιζόμεθα εἰς τέμενος, ἔνθα πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν οἱ Δερβίσαι συνεκρότουσιν τοὺς ἀγρίους ἐκείνους χορούς τῶν προσευχόμενοι· ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ μνημεῖον ἴδιον διὰ τοὺς μάρτυρας τῶν οὐχὶ σπανίως θανατηφόρων τούτων χορῶν, πρᾶγμα ὅπερ μόνον αὐτοὺς δύναται νὰ κυριεύῃ ἐν αἰῶνι δεκάτῳ ἐνάτῳ, ὅτε μετὰ πλήρους ἐλευθερίας ὁ Δαμκλᾶς δύναται νὰ γράψῃ, τῇ ἐπιπέσει καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δεῖ τῆν Ἑλλάδα πολιτεῦσθαι.

***

'Εντεῦθεν ἀκολουθοῦντες τὴν ἀριστερὰν τοῦ Πηνειοῦ ὄχθην καὶ μετὰ πορείαν ἐπτὰ ὡρῶν πρὸς τὴν Λάρισσαν, ἀφικόμεθα εἰς Ζάρκον, χωρίον ἔχον ἐπίσκοπον καὶ περὶ τοῦ 1500 κατοίκους, πατρίδα τοῦ Πανταζῆ· οἱ κάτοικοι πρῶτην φορὰν βλέποντες ἔλλην. στρατὸν ἔμειναν ἐκθαμβοὶ καὶ πρὸ τῆς διπλῆς ταύτης ἐκστάσεως ὁ ἐνθουσιασμός των δίκην πνιγμοῦ ἐξεχύνετο μόνον εἰς ἀνάρθρους καὶ βραγχνώδεις φωνάς· ὑπὲρ πάν ἄλλο ἐθαύμασα τὴν χρυσοκέντητον σημαίαν, ἐφ' ἧς τόσον ζωηρὰ διέλαμπεν ἡ φιλόκαλος ἀθηναῖς βελώνη. Ἐνταῦθα εὐρομεν καὶ ἓνα μόνον οὐλαμὸν τακτικῶν τούρκων μετὰ τῆς τεχνικῆς ἐπιτροπῆς· οἱ στρατιῶται ἦσαν ῥυπαροὶ, φέροντες στολὴν, ὡς ἐκείνην τῶν ὄρφανῶν τοῦ ΧατζηΚώστα ἐξ ἐγχωρίου μαλλίνου ὑφάσματος, ὑποδημένοι γουρνοτσάρουχα καὶ τσαρδίνια ὡς ἐκεῖνα τῶν σκαφτιάδων ἀλβανῶν. Πρὸς τοὺς στρατιώτας τούτους ἐρίσαντες κατὰ τὴν ἐκ τινος κρήνης ὕδρευσιν οἱ ἀρβαρίταις τοῦ 11ου τοὺς ἐχειροτόνησαν μὲ κάμποσαις παγουριαῖς, διὰ νὰ μὴ ἐπαληθεύσῃ ὁ Σουρῆς ὅτι ὄλα θὰ γείνουν χωρὶς καν μύτης ἀνοιγμα.

***

Σὲ ἀφίνω σήμερον ἔως εἰδῶ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχω ἓνα τίτλον νὰ ἐπιγράψω τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν μου Λάρισσαν.

Μπερέττας.